

Hòa Thượng Mặt Đỏ

Contents

Hòa Thượng Mặt Đỏ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 3-2	5
5. Chương 4	7
6. Chương 5	10
7. Chương 6	13
8. Chương 7	15
9. Chương 8	17
10. Chương 9: (hoàn)	18

Hòa Thượng Mặt Đỏ

Giới thiệu

Editor: BơĐộ dài: 7 chươngThể loại: cổ đại, đoản văn, ân oán giang hồ, oan gia, 1vs1, HE. Chỉ là một câu chuyện tình y

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-thuong-mat-do>

1. Chương 1

Editor: Bơ

Diệp Bạc Tâm lần đầu tiên mở miệng nói chuyện với hòa thượng mặt đỏ, chính là khi hắn cướp bóc nàng lần thứ ba mươi.

“Đại hòa thượng, vì sao người cứ cướp của ta?!” Giọng nói run rẩy, tim như vỡ máu, hòa thượng mặt đỏ, trước đó tổng cộng đã ăn cướp 29 lần của nàng, lấy bút giấy ra tính, số tiền lên tới 70 vạn lượng!!

70 vạn lượng, đủ cho rất nhiều người cuộc sống an ổn.

Từng trận gió thổi đến phía sau rừng núi sâu thẳm, giống như âm âm u u kêu rên, cũng như tâm tình của Diệp Bạc Tâm.

Khinh công của nàng lợi hại, nhưng chiêu thức nội công đều không tốt, hiện giờ bị... bị...

Nàng ngẩng đầu, nhìn hình bóng quỷ mị trước mắt, không biết dùng từ gì để hình dung: Cao to chín thước, mặc y phục ngắn luyện võ của hòa thượng, bắp thịt đen thui từng khối từng khối muốn rớt ra khỏi cánh tay hắn...

Diệp Bạc Tâm thật cẩn thận nhấc mí mắt lên, dừng cảm đối mặt với hòa thượng: Một mảnh đỏ đậm như máu che gần nửa khuôn mặt, tôn lên cái mũi sư tử đôi mắt đồng, còn trong đôi mắt hắc có một loại sát khí như Diêm La.

Trên đỉnh đầu có sáu cái sọc, lại thêm chữ bát trông thật đáng sợ.

Nàng bị hấn mạnh mẽ kiềm chế bằng một bàn tay, trong lòng vô cùng ưu thương, nàng liều mạng nặn ra vài giọt nước mắt, lên tiếng khóc nức nở nói: “Cầu xin người tha cho ta đi mà!”

“Ha ha —” Đột nhiên đối phương phát ra một tiếng cười ngậy ngô. Hòa thượng mặt đỏ dùng cánh tay rãnh rồi kia, xấu hổ gãi đầu: “Hình như... cướp đoạt hơi nhiều.”

Hắn buông nàng ra, lực đạo vẫn lớn mạnh kinh người như cũ, Diệp Bạc Tâm đứng không vững, thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Một bàn tay nhẹ nhàng đỡ nàng, giúp Diệp Bạc Tâm đứng vững, sau đó thấy khuôn mặt đỏ của hòa thượng hướng về phía mình cúi đầu cung kính: “Nữ thí chủ, về sau sẽ không cướp của người nữa!”

Cái đầu thấp hơn eo.

Hòa thượng này, tuy rằng tướng mạo xấu xa như thế, nhưng cũng biết nói đạo lý đầy chữ.

2. Chương 2

Editor: Bơ

Tên hòa thượng này, hẳn hoàn toàn không chịu nói đạo lý!

Căn bản chính là người xấu tuyệt đối là kẻ xấu xa!

Lần thứ ba mươi mốt, Diệp Bạc Tâm bị trói hai chân hai tay, treo trên không trung, liều mạng vặn vẹo như con giun, lại không hề khách khí chửi ầm lên: “Hòa thượng thói hòa thượng đầu trọc, vết sẹo lở loét đoạt tử tuyệt tôn, người đã nói sẽ không cướp của ta nữa, sao người vẫn cướp!”

“Xin lỗi, xin lỗi.” Hòa thượng mặt đỏ vội vàng thả nàng xuống, mặc cho nàng mắng chửi loạn xạ cũng không cãi lại.

“Nhưng mà....” Hắn sợ hãi cúi thấp đầu, nam tử hán cao chín thước nặng hai trăm cân giọng yếu ớt như muỗi nói: “Nữ thí chủ, người.... Trên người người thật sự có quá nhiều tiền.”

Hòa thượng mặt đỏ ngẩng đầu, chân thành lại ủy khuất: “Bần tăng quả thực là nhịn không được a!”

Thật ra mỗi lần hắn chặn đường cướp bóc nàng, đều thu được rất nhiều lợi.

Một tiểu cô nương trẻ tuổi, hẳn không biết vì sao mỗi lần gặp nàng đều có nhiều tiền như vậy.

Bên cạnh không có người hầu, đi giống như bay, lại không giống như thiên kim tiểu thư nhà giàu a?

Nhưng mà— rất có tiền, rất có tiền....

“Hòa thượng!” Diệp Bạc Tâm hét một tiếng, gọi hồn hòa thượng mặt đỏ đang bay chỗ nào đó trở về.

Hắn chấp hai tay trước ngực, cung kính cúi đầu: “Nữ thí chủ, có chuyện gì sao?”

Nàng nhếch lông mày lên, giọng điệu như khiêu khích nói: “Hòa thượng, người có muốn.... có tiền giống như bản cô nương hay không?”

“Muốn, muốn!”

Hòa thượng vội vàng cúi đầu, hẳn đương nhiên muốn a! Nữ tử trước mắt này rõ ràng mặc áo tơ vàng nhạt, trong nháy mắt lại giống như Nữ Bồ Tát áo trắng, chớp mắt cái nữa, biến thành thần tài màu đỏ.

“Phốc—” Nàng nhìn bộ dáng ngốc nghếch của đại hòa thượng, mở miệng cười, ngoắc ngoắc ngón tay ý bảo hẩn lại gần.

Hòa thượng đỏ mặt ngoan ngoãn cúi đầu đi qua, thế nhưng thân thể quá to lớn, tuy hẩn cúi người cong lưng, Diệp Bạc Tâm vẫn phải nhón chân, nghiêng đầu hé miệng đến gần bên tai hẩn thì thầm vài câu.

“Cái gì, trộm?” Đôi mắt đồng của hòa thượng mặt đỏ mở lớn hơn.

Hẩn không tin, Diệp Bạc Tâm có nhiều tiền như vậy tất cả đều là đi trộm— Không thể nào, không thể nào, ăn trộm ăn cắp, còn lợi hại hơn cả việc hẩn trắng trợn đi cướp bóc người ta!

Diệp Bạc Tâm lườm hẩn một cái, dễ dàng nhìn thấu hẩn đang nghĩ gì, buồn bã nói: “Trộm, tất nhiên là tiện lợi nhanh lẹ hơn cả cướp.”

Nói xong nàng hất cằm ngẩng đầu lên: Đúng vậy, nàng Diệp Bạc Tâm chính là nữ tặc.

Từng trận gió thổi qua phía sau rừng núi sâu thẳm, gió thổi vù vù như tiếng trống trận cổ vũ cho nàng.

3. Chương 3

Editor: Bơ

Ban ngày dạy hẩn thăm dò địa hình, hỏi thăm tin tức, chuẩn bị đủ thứ, ban đêm cùng hẩn tiến hành “mua bán”.

Đảo mắt, hòa thượng mặt đỏ đã học nghề đạo tặc được một tháng – hẩn đặc biệt ngưỡng mộ Diệp Bạc Tâm, từ “A, hóa ra có thể trộm như vậy” đến “A, hóa ra cũng có thể trộm được”!

Cuối cùng:

“Nữ thí... chủ, người quả nhiên là thần trộm trong thần trộm a!”

Đã đạt đến cảnh giới huyền ảo.

“Nữ thí hủ —” Hòa thượng mặt đỏ ở trên nóc nhà chột khuấy tay Diệp Bạc Tâm: “Bần tăng không hiểu, vì sao người luôn trộm nhà này?” Đại hòa thượng thực sự không hiểu, về mặt tò mò: “Người có thù oán với chủ nhân nhà này sao?”

“Không có thù.” Diệp Bạc Tâm lắc đầu, thân thể nhảy một phát từ nóc nhà xuống đất: “Đại hòa thượng, theo sát ta, nghe theo sự căn dặn của ta, dù trễ một giây thôi cũng không trộm được đồ đâu! Ài sao người vẫn chưa động dạ nữa?”

Đại hòa thượng ngây người, lời hồi nãy ở trên nóc nhà đành nuốt vào trong bụng, hai mắt nhìn Diệp Bạc Tâm — bởi vì đôi mắt hẩn lừa ra, nên nhìn giống như đang trợn mắt.

“Thí chủ a —” Hẩn thờ dãi: “Chủ nhân nhà này tối nào cũng gặp nạn, hàng đêm canh chừng nghiêm ngặt nhưng người vẫn lên vào trộm được, thật sự là đáng thương.”

“Ít nói thôi, cẩn thận bị người khác phát hiện!” Diệp Bạc Tâm trừng mắt nhìn hòa thượng mặt đỏ một cái — đáng giận, đôi mắt nàng nhỏ xíu, làm thế nào cũng không nhìn ra là đang trợn mắt.

Bỗng nhiên nghĩ tới cái gì đó, Diệp Bạc Tâm cười khế, nhỏ giọng nói: “Không còn cách nào khác, cái này gọi là ”không sợ bị tặc trộm, chỉ sợ tặc nhớ đến“... làm cho tốt chính sự đã.”

Lại nghiêm mặt.

Nàng không nói với đại hòa thượng, mặc dù nàng và chủ nhà này không có thù hận, nhưng chủ nhân nhà này cho vay nặng lãi, nâng giá thị trường, cường thủ hào đoạt, làm cho biết bao nhiêu người lâm vào đường cùng.

Diệp Bạc Tâm nàng mặc dù võ nghệ không cao, không thể giết phú tế bần, chỉ có thể “cướp” phú thôi. Vì thế — hàng đêm đều vào trộm nhà này.

.....

Đại hòa thượng tuy ngu dốt, nhìn trái bầu vẽ cái gáo, cuối cùng ba tháng sau cũng thành công xuất sư.

Vừa vặn nửa tháng sau, Diệp Bạc Tâm gặp lại hòa thượng mặt đỏ.

Ban đêm gió lớn.

“Ài, ài, ài, đại hòa thượng chạy đi đâu thế?” Diệp Bạc Tâm lườm hắt một cái, hòa thượng ngu xuẩn vội vội vàng vàng, bị người ta theo dõi cũng không biết.

Hòa thượng mặt đỏ từng đi trộm thử, mặc dù đeo mặt nạ, lại lấy than bôi lên mặt, nhưng hai mắt hõm sâu, bộ dạng khô héo, khiến Diệp Bạc Tâm kinh hãi một phen.

“Nhìn vẻ mặt như than của người, người muốn chết a!” Diệp Bạc Tâm cảm thán một câu, ánh mắt nhìn hắt đầy thú vị: “Sao thế? Không đi trộm à?”

“Ài —” Hòa thượng mặt đỏ cúi đầu thở dài một tiếng: “Cũng bởi vì trộm a.” Nói xong thì ngẩng đầu, cố gắng kéo mí mắt lên, ủy khuất nhìn Diệp Bạc Tâm phía đối diện: “Nữ thí chủ, bản tăng đã bảy ngày bảy đêm không ngủ rồi.”

Nàng hoảng sợ: “Bảy ngày bảy đêm người đều đi trộm?!”

Hòa thượng gật đầu, lại không dám nói nhiều, sợ đầu óc không chịu nổi liền chìm vào giấc ngủ.

“... Ai bảo người trộm nhiều như vậy?”

“Đều là cô nương dạy bản tăng trộm... Bản tăng... nghiện đi trộm rồi...” Đại hòa thượng đột nhiên nghĩ đến cái gì đó: “Nữ thí chủ, người đang định đi tới chỗ Tri phủ gia?”

“Đúng là —” Diệp Bạc Tâm hai chữ “Đúng là” chưa kịp nói xong, liền thấy hòa thượng mặt đỏ nhìn mình, hai tay tạo thành chữ thập a di đà phát một phen: “Thí chủ, bản tăng đã trộm rồi.”

“...”

Đồ đệ muốn để sư phụ chết đói a!

Diệp Bạc Tâm ngẩng đầu, nhìn xa xăm — bầu trời đêm nay, thật tối!

“Thí chủ tới đó gom một mớ đi!”

Hòa thượng mặt đỏ nhắc nhở, vẻ mặt sắp chết của Diệp Bạc Tâm, lập tức sống lại.

Nàng nhìn nhìn “sinh ý”, rất nhanh liền thu hồi tầm mắt: “Không thể trộm.”

“Vì sao không thể trộm?” Hòa thượng mặt đỏ mơ hồ: “Nửa đêm trên người không người, người thanh niên này vội vàng vàng, trên tay ôm một bao đồ, đoán chừng là người cùng nghề mới đắc thủ, sao lại không thể trộm?”

“Người nhìn hắt nửa đêm vội vàng, lại chuyên tâm bỏ chạy không nhìn chung quanh, cũng không chút hoảng hốt, trái lại gương mặt tràn đầy lo lắng. Người nhìn cẩn thận một chút... quần áo mặc dù dính bụi đất, nhưng là y phục của người đọc sách.” Diệp Bạc Tâm nhìn chằm chằm người đang đi.

“Hóa ra là tú tài, vậy thì sao?”

“Các tú tài đều cổ hủ, nhân cách đa số đều đáng tin tưởng.” Diệp Bạc Tâm nói xong xoay người muốn kéo hòa thượng mặt đỏ đi, nhưng phát hiện sức lực của chính mình căn bản không kéo nổi: “Chết tiệt!”

Nàng thấp giọng mắng thêm một câu, thấy hòa thượng vẫn không chịu đi, nhịn không được mắng thêm câu nữa: “Đồ ngốc —”

Lại kéo hắt: “Ta thấy chất vải quần áo của tú tài cũng không tốt, nhất định là do nghèo quá vay nhiều tiền bạc như vậy lại chạy đi vội vàng, có thể là do người thân bệnh nặng, cũng có khả năng là... ài, đi thôi!”

Nàng giải thích với đại hòa thượng nhiều như vậy làm gì chứ!

Nhưng đại hòa thượng xoay người lại, vẻ mặt đăm chiêu. Ánh mắt của hắn dừng lại trên mặt Diệp Bạc Tâm, nhìn chằm chằm, giống như đây là lần đầu tiên nhìn thấy nàng — vẻ mặt này cho tới tận bây giờ Diệp Bạc Tâm chưa từng nhìn thấy.

“Cô nương vẫn rất tốt...” Giọng điệu này của hắn cũng là lần đầu tiên nàng nghe được.

Diệp Bạc Tâm đáp ứng, nuốt nước miếng, nghĩ nửa ngày mới nói được mấy chữ: “Trộm cũng có câu...”

“A, Diệp Bạc Tâm!” Có người âm thầm trêu đùa nàng.

“Hóa ra là Tâm Tâm ư —” Quái quỷ không chỉ một người thôi.

Sắc mặt Diệp Bạc Tâm đột nhiên u ám, được bóng đêm che giấu nên chẳng phân biệt nổi.

Là bọn họ.

4. Chương 3-2

Editor: Bơ

Đêm hôm khuya khoắt lại có tinh thần như vậy, mà khinh công tốt đến nỗi theo dõi mình mà mình cũng không biết, chỉ có thể là bọn họ – thập đạo giang hồ.

Đều là người cùng nghề, tất cả mọi người đều quen biết lẫn nhau.

“Tâm Tâm, đã lâu không gặp người, chẳng lẽ... muốn chúng ta chủ động đi tìm người sao?” Theo giọng nói một đôi mắt lộ ra — ánh sáng lấp lánh.

Từ ánh mắt, bộ dạng người đó dần dần lộ ra.

Một, hai, ba, bốn... tổng cộng năm người.

“Các ca ca vẫn thích uống rượu chứ?” Tính tình Diệp Bạc Tâm rất tốt, không một chút tức giận, ngược lại vô cùng cung kính bước lên — giống như hòa thượng mặt đỏ là phục tùng của mình.

Nàng cúi người, dâng lên một xấp ngân phiếu thật dày.

“Ài —” Hòa thượng mặt đỏ đang định cản lại, Diệp Bạc Tâm di chuyển, chắn hắn ở phía sau.

Hòa thượng chỉ có thể chấp nhận, trừng đôi mắt đồng nhìn, quả thực là muốn rút cả mắt ra.

Một người đi lên thu bạc, hắn nhắc bàn tay, nhanh chóng lấy xấp ngân phiếu trong bàn tay Diệp Bạc Tâm.

Giống như đã luyện thành thói quen.

Tám ngân phiếu cuối cùng “không cầm chắc”, bay thẳng vào mặt Diệp Bạc Tâm, dán trên khuôn mặt nàng, che gần hết khuôn mặt nàng.

“Nha!” Người nọ kêu một tiếng, tựa như vô ý, cuối cùng thở dài: “Thôi, thưởng cho người uống rượu.”

Nàng không nhanh không chậm lấy ngân phiếu trên mặt xuống.

Khuôn mặt thủy chung giữ vững nụ cười.

Cúi người chào: “Cảm ơn các ca ca.”

Người nọ đang định rời đi, đột nhiên dừng bước, quay đầu lại, liếc mắt nhìn nàng nói: “Tâm Tâm, gần đây người thích uống rượu à?”

“Không có.” Diệp Bạc Tâm cười cười: “Ca ca nhớ nhầm rồi.”

Người nọ cũng cười, khoe miệng bên phải kéo lên, nhưng bên trái thì bất động, bước lên vài bước: “Không thích uống rượu mà lại đói khát như vậy?” Hắn nói sát bên tai, giọng nói tràn đầy khinh thường, trong đêm vắng tiếng nói rất rõ ràng.

“Khát đến nỗi phải cần hòa thượng?”

Diệp Bạc Tâm mạnh mẽ quay đầu, thập đạo giang hồ khinh công cực kì cao siêu, chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Ánh mắt nàng khẽ liếc qua hòa thượng mặt đỏ, sắc mặt hắn không tốt lắm, ngay cả cái bớt màu hồng kia cũng biến thành đen rồi.

“Vì sao cô nương để yên cho bọn họ khinh bạc?” Hắn nhìn nàng chằm chằm, Diệp Bạc Tâm trốn tránh, hắn liền đuổi theo, ánh mắt khóa chặt trên người nàng.

Nàng bị chột dạ một phen, đành phải nhẹ giọng cười: “Trước kia người cướp của ta, ta cũng đưa bạc cho người mà?”

Hòa thượng mặt đỏ bị sặc.

Diệp Bạc Tâm nhìn thấy rõ ràng, cái miệng của hắn úp úp mở mở mấy lần, cực kì muốn nói gì đó nhưng nói không lên lời, cuối cùng khuôn mặt bắt đầu căng ra.

Thật lâu sau, hắn nhỏ giọng, chậm chạp nói: “Bọn họ mắng chửi.”

Mấy giây sau, lại bổ sung thêm: “Bần tăng nghe thấy...”

Câu này càng nói càng nhỏ.

“Ta biết nội lực người thâm hậu nên nghe thấy!” Diệp Bạc Tâm đột nhiên thay đổi, vẻ mặt tức giận, nhảy một cái liền không thấy bóng người đâu.

“Nữ thí chủ, nữ thí chủ —”

Khinh công của nàng vô cùng tốt, phi diêm tẩu bích ngay cả một chữ “nữ thí chủ” cũng không hề nghe được.

Hoàn toàn ngớ lơ hòa thượng mặt đỏ, vừa mới rời đi Diệp Bạc Tâm liền tháo bộ mặt tức giận xuống.

Nàng ngồi một mình trên mái nhà, trong lòng lo lắng, lo lắng dần dần trở nên mãnh liệt...

Sau đó quay về tìm hòa thượng mặt đỏ.

Liền thấy năm người nằm trong vũng máu.

Đao của hòa thượng mặt đỏ nhuộm đầy máu, trên mặt cũng có — chỉ là dính trên vết bớt đỏ, nên không thấy rõ.

“Tại sao người lại giết người?!” Diệp Bạc Tâm vội vàng hỏi.

Về mặt hòa thượng mặt đỏ vô cùng tự nhiên: “Bọn họ khi dễ cô nương.”

Trong khoảnh khắc này, lòng của nàng bỗng nhiên trở nên mềm mại.

Kết quả của việc mềm mại này, chính là hai người ngồi song song trên nóc nhà một đêm, nàng không trêu ghẹo hắn như thường ngày, dạy hắn cách ăn trộm, hay là sai khiến hắn cái gì....

Nàng chỉ im lặng.

Đôi mắt nhìn phía chân trời xa xa đến thần thờ, ánh trăng sáng ngời, Diệp Bạc Tâm lại nhìn sang mấy ngôi sao ẩm đậm kia.

Ban đầu hòa thượng mặt đỏ cũng không nói câu gì với Diệp Bạc Tâm, hồi lâu sau hắn cảm thấy sốt ruột, trong lòng không yên. Ngay khi hòa thượng mặt đỏ cảm thấy nên nói cái gì đó, thì Diệp Bạc Tâm tưởng chừng như im lặng suốt cả cuộc đời chợt mở miệng nói với chính mình. Nàng vừa nói vừa cười, giọng nói này hắn chưa từng nghe thấy, quả thật rất êm tai...

“Ta yêu thích buổi tối, bởi vì ban đêm yên tĩnh.” Nàng nói.

Hòa thượng mặt đỏ ngồi bên cạnh nhẹ nhàng thở ra, cơ thể căng thẳng ban nãy dịu xuống một chút.

“Ta không thích chỗ đông người.” Diệp Bạc Tâm nói tiếp: “Nhiều người ở chung một chỗ, thường là có quan hệ gì đó, nói này, nói nọ, sáng mai là sinh nhật ai, ngày mốt lại là ngày đại lễ của ai, cũng trông mong tiền mừng, giống như chờ giờ mào vậy (*chờ sáng)!”

“Thời điểm muốn uống rượu lại không thể uống, thời điểm không muốn uống rượu lại không thể không uống, phải nói chuyện với người chẳng muốn giao tiếp, cười lấy lệ, có đôi khi còn phải... bọn họ trộm được nhiều tiền hơn, gấp mấy chục mấy trăm lần so với Diệp Bạc Tâm ta, nhưng đó là tiền tài, hợp với rượu, hợp với khí, còn hợp với... ở đơn độc, không cố nhân, chung quy vẫn đau khổ hơn việc tụng kinh hàng ngày của đám hòa thượng các người.”

“Ta không niệm kinh.” Hòa thượng mặt đỏ lập tức phản bác.

Sau đó... sau đó về mặt có chút lạ lạ, cực kì khó khăn nói: “Bần tăng, là... hòa thượng rượu thịt.”

“Phốc —” Diệp Bạc Tâm bật cười nghiêng người, thiếu chút nữa ngã từ trên nóc nhà xuống. Ổn định thân thể, nàng vỗ vai hắn: “Hoa hòa thượng (*hòa thượng phá giới)!”

Sắc đỏ trên tai lập tức tràn tới toàn bộ khuôn mặt, má trái phải của hòa thượng mang màu đỏ đậm.

Thẳng lưng, vươn cái cổ dài nhất có thể: “Bần tăng, tuyệt đối không phải hoa hòa thượng!”

“Được được rồi, biết ngươi không phải!” Diệp Bạc Tâm nói xong thì đứng lên: “Hoa hòa thượng, ta đi đây!”

Tâm tình khá tốt, đột nhiên nàng nghĩ tới con người có cơm ăn no là đủ rồi.

Đã sớm có thói quen tiêu dao.

“Nữ thí chủ! @@#&%%..... %%%\$..... &*&##”

Khinh công cao quá đôi khi cũng không tốt, ví dụ như bay quá nhanh nên không nghe hòa thượng mặt đỏ nói cái gì cả.

5. Chương 4

Editor: Bơ

Bốn,

Từ biệt ở nóc nhà, mãi tới tận tối của 12 ngày sau.

Nữ phi tặc Diệp Bạc Tâm quay lại lần nữa — thực tế là ban ngày nàng đi tìm hòa thượng mặt đỏ, cuối cùng phát hiện hòa thượng mặt đỏ ngồi trên nóc nhà chỗ hai người từ biệt lần trước.

Khi ở cùng hòa thượng mặt đỏ, thời gian giống như bị dừng lại.

“Cô nương... cuối cùng cũng quay lại rồi.” Đại hòa thượng cực kì yếu ớt, lời nói vô lực: “Nữ thí chủ, bần tăng đã... đã ở đây, đợi cô mười hai ngày.”

“Buổi tối à? Tối nào ngươi cũng chờ ở đây?” Diệp Bạc Tâm trượt chân, lần đầu tiên bay phát ra tiếng động.

Hòa thượng cười tươi sáng lạng gật gật đầu.

Tên hòa thượng gốc này...

Nàng muốn nói câu đó, nhưng cuối cùng chọn bừa môi liếc hắn nói: “Hôm nay ta tới để nói với ngươi, hòa thượng gốc nhà ngươi bị truy nã rồi.”

“Vì sao lại truy nã ta?” Hòa thượng mặt đỏ gặt mình, trong giọng nói tràn đầy kinh ngạc, nháy mắt đã quên mất bản thân không còn sức lực.

Vừa dứt lời cả người càng thêm yếu ớt, đành phải dựa người vào phía sau.

“Sao ta biết được!” Diệp Bạc Tâm tránh né ánh mắt của hắn, cũng trốn luôn giọng nói hắn: “Đừng hỏi nàng a, hắn bị truy nã thì liên quan gì đến nàng chứ...”

“Không biết ông chủ nào treo thưởng truy nã, có lẽ... do người trộm của người ta quá nhiều, lại không chú ý, sau đó bị lộ mặt...”

“Đa tạ nữ thí chủ tới cứu bản tăng.”

“Ai tới cứu người a! Ta chỉ tới báo tin, không — ta không biết cái gì cả.” Diệp Bạc Tâm không có chỗ trốn, nên lùi về phía sau một bước kéo ra khoảng cách với hòa thượng mặt đỏ: “Đừng liên lụy đến ta!”

Sự thật là, võ công của nàng rất kém, tuyệt đối không nên liên lụy tới nàng.

Nhưng cuối cùng nàng vẫn giúp hòa thượng mặt đỏ.

Nếu thực sự bị liên lụy, cũng không sao cả, nàng chạy rất lẹ — Lúc ấy Diệp Bạc Tâm nghĩ như vậy, cũng đã dự liệu trước.

Bởi vì đã sớm có kế hoạch, cho nên nàng cực kì can đảm đi làm một chuyện.

Nếu treo thưởng muốn bắt sống người kia, dễ thôi — nàng liền giả mạo thân phận hắn, dịch dung thành kẻ đang bị treo nã.

Hàng đêm làm chuyện xấu, nhưng đây là lần đầu tiên lòng bàn tay của nàng chảy nhiều mồ hôi đến vậy.

Người muốn lĩnh thưởng quả thực tới.

Nón che thấp, màn dài buông xuống, không thể nhìn thấy mặt.

Nàng trợn to mắt nhìn người trước mặt: Rõ ràng hắn đang từng bước từng bước tiến về phía mình, nhưng lại không hề nghe thấy tiếng bước chân của hắn, cũng không cảm thấy bất kì khí tức gì của đối phương.

Ánh mắt di chuyển xuống dưới, thấy trong tay người này cầm một cái bao tải cực to nặng trĩu, miệng túi bị bịt lại, bên trong có thứ gì, nàng không biết rõ.

Mắt thấy đối phương đang tới gần, Diệp Bạc Tâm nhắc cầm lên, cố gắng giữ bình tĩnh: “Đến đây.”

Giọng nàng rất nhẹ, những lời này bên ngoài thì có vẻ bình tĩnh, nhưng thực ra lòng bàn tay nàng đầy mồ hôi lạnh, cơ thể không nhịn được có chút run rẩy.

“Ừ —” Người nọ ừ một tiếng, giọng nói còn nhẹ nhàng hơn cả nàng.

Hắn buông tay, Diệp Bạc Tâm không biết hắn kéo dây thừng ra từ lúc nào, miệng túi mở ra.

Bao lớn rút xuống, lộ ra thân hình quen thuộc: Trên người hòa thượng mặt đỏ đầy vết thương, trên mặt cũng có, dĩ nhiên bị người ta đánh nát đi.

Võ công của hòa thượng mặt đỏ nàng hiểu rất rõ, trên đời này có thể đánh ngã được hắn...”

“Tiền a?” Đối phương nhẹ nhàng hỏi, giọng nói có chút khàn khàn, ngược lại có chút cuốn hút.

“Ở chỗ này ở chỗ này.”

Hóa ra là sát thủ chuyên nghiệp —, lấy tiền bạc làm trọng, vậy thì tốt rồi.

Diệp Bạc Tâm nghĩ thầm, nhẹ nhàng thở ra, nói chuyện hành động cũng lưu loát hơn, nàng đưa số ngân phiếu đã chuẩn bị sẵn — bằng giá treo thưởng, suốt đêm nàng trộm hơn mười vạn lượng, một muốn chết rồi.

Nàng đưa tới, thế nhưng người nọ chưa lấy.

Trái tim Diệp Bạc Tâm co lại, chẳng lẽ hắn muốn giết luôn cả người mua, rồi cướp tiền.

“Cầm đi!” Nàng cười cười nhét ngân phiếu vào tay sát thủ, cả người không thể không đề phòng.

Nam nhân muốn nghi ngờ cũng đã muộn, đầu ngón tay giật giật, rút cuốc cũng cầm lấy ngân phiếu.

Sau đó... theo lý thuyết mà nói sau khi sát thủ cầm lấy tiền, phải xoay người rời đi, tiếp tục làm công việc của bản thân — nhưng tên sát thủ này chưa chịu đi.

Hắn lại nhẹ giọng nói thêm một câu, Diệp Bạc Tâm nghe rất rõ ràng, giọng nói hắn thực sự vô cùng êm tai.

“Chờ hắn tỉnh dậy, người khuyên nhủ hắn, có thể đi làm nghề nông, hoặc đi làm công, sống thực tốt, đừng đi làm trộm nữa.”

Trong giọng nói không chút kiêu căng, ngược lại là rất bình thản.

“Sau khi hòa thượng tỉnh dậy vẫn cứ cố chấp như cũ, hoặc hắn làm tổn thương người, chỉ cần bắn pháo hoa này, ta sẽ tới ngay lập tức.” Nam nhân vừa nói vừa đưa một cái ống trúc cho Diệp Bạc Tâm.

Khi đụng vào, khoảnh khắc đó nàng cảm thấy đầu ngón tay hắn mềm mại, lại giống như mang theo một chút lạnh lẽo.

“Được được được, ta hiểu rồi. Người cứ yên tâm.”

Diệp Bạc Tâm nghĩ thầm: Hóa ra là kẻ ngốc.

Lá gan nàng càng lúc càng lớn.

Thời điểm nam nhân kia vừa xoay người, nàng lập tức hành động: Mười vạn lượng nha..., số tiền lớn như vậy nàng không đành lòng đem cho người ta.

Nàng muốn tay không bắt sói, mười vạn lượng, vẫn nên trở về trên tay mình thì hơn.

Liền nghe thấy một tiếng “rắc” khớp xương bị gãy vang lên.

“Ai nha!” Cơn đau tới đột ngột, Diệp Bạc Tâm không nhịn được la lên.

Mẹ nó, nàng hoàn toàn không kịp phản ứng, giống như chỉ một giây trước, nam nhân coi nàng như trân bảo, hiện tại bẻ gãy cánh tay nàng.

“Người là ai?!” Giọng nói nam tử lập tức trở nên lạnh lùng.

“Ai nha ai nha!” Diệp Bạc Tâm mặc niệm: muốn chạy muốn chạy muốn chạy a.... nhưng ngoài miệng không ngừng kêu “Ai nha ai nha” vô cùng đau khổ.

Mạng của bản thân quan trọng hơn, đại hòa thượng để sau hắn cứu!

Nàng nghĩ vậy liền xoay đầu, đối diện với nam tử, lè lưỡi, “kim thiên phần” được giấu dưới lưỡi lập tức tủa ra.

“Khụ — khụ —” Nam tử bị sắc, nhanh chóng buông tay.

Diệp Bạc Tâm thừa cơ chạy trốn.

Nam tử đầu để nàng dễ dàng bỏ chạy như vậy, vươn người nhảy lên đuổi theo nàng.

Không xong rồi! Diệp Bạc Tâm âm thầm kêu khổ: Sát thủ biến thái này từ đâu tới vậy, tại sao khinh công của hắn lại lợi hại không kém gì nàng.

Mắt nhìn thấy sắp bắt kịp nàng, nam tử giơ tay bắt nàng lại lần nữa. Trong khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc, Diệp Bạc Tâm không suy nghĩ gì nhiều, liền bắn kim độc trong ống tay áo ra.

Tổng cộng tám cái, đều nhắm kịch độc, bất kể là thứ gì chạm vào, chỉ cần dính phải kim độc này, cho dù là tinh cương thiết cốt cũng phải chết.

Đây là pháp khí bảo vệ tính mạng cuối cùng của nàng, là hắn ép nàng ra tay.

Tám mảnh kim độc, hoàn toàn không bắn trúng cái nào.

Nam tử chỉ hơi nghiêng người, thân thể giống như không di chuyển, dễ dàng tránh né — chỉ có cây kim cuối cùng là bắn sượt qua nón của hắn.

Khói xanh bốc lên, nón “xì xì” phát ra tiếng bị hòa tan.

“Hửm?” Nam tử quay đầu, tóc của hắn đặt sau mũ chưa buộc lên, mắt nón rồi, mái tóc như thác nước rủ xuống.

Hoàn hảo lộ diện khuôn mặt tuần tú, cực kì tinh xảo, thần thái của hắn khó mà diễn tả bằng lời được.

Diệp Bạc Tâm chỉ biết: Phía sau hắn là bầu trời đêm sáng ngời, nhưng nếu dùng để so sánh, công thêm ánh trăng kia, cũng không thể rực rỡ hơn nhan sắc của người kia.

6. Chương 5

Editor: Bơ

Về sau nếu gặp lại người này, Diệp Bạc Tâm nghĩ tốt nhất là nên bỏ chạy đi thôi.

Giây phút cuối cùng nàng nghĩ tới: Gặp phải sát thủ lợi hại như vậy, nàng chạy thoát, còn hòa thượng kia chết chắc rồi.

Nghĩ tới việc đại hòa thượng sẽ chết, không biết vì sao, trong đầu nàng lập tức hiện lên những hình ảnh cũ:

Hắn cung kính cúi đầu: “Nữ thí chủ, về sau sẽ không cướp của cô nữa!”

Hắn vì nàng giết những tên đạo tặc, ngẩng cao đầu, nói: “Bọn họ khi dễ cô nương.”

Một mình hắn tự giao hẹn, ngồi suốt 12 ngày trên nóc nhà đợi nàng, khi vừa mới nhìn thấy nàng, đôi mắt u ám bỗng nhiên trở nên sáng lạng: “Nữ thí chủ, rốt cuộc cô cũng đến —”

Đại hòa thượng sắp chết... trong bóng đêm Diệp Bạc Tâm chạy như điên, đôi mắt vô tri vô giác rơi lệ.

Vì sao khi nghĩ tới việc đại hòa thượng sẽ chết, trong lòng nàng lại đau thương quặn thắt như vậy — ngay cả vết sẹo đỏ trên đỉnh đầu của hắn, giờ phút này cũng in sâu vào tâm trí nàng.

Đột nhiên nàng cảm thấy, nếu đại hòa thượng chết, nàng sẽ khổ sở cả đời.

Nàng không muốn đại hòa thượng chết.

Hai ngày sau, hắn hoàn hảo không chút tổn thương xuất hiện trước mặt Diệp Bạc Tâm.

Cũng không thể nói không chút tổn thương, mặc dù nội lực của hắn vẫn còn, nhưng sát thủ kia đã đánh gãy gân cốt — về sau không thể giết người nữa.

Khi quay lại, hắn trở nên kiệm lời, bản thân không đi trộm, thậm chí có mấy lần... khuyên nhủ Diệp Bạc Tâm đừng đi trộm nữa.

“Đại hòa thượng, có phải người bị tên sát thủ kia bỏ thuốc mê rồi không?” Nàng giả vờ không nghe, vẻ mặt khó tin nhìn hòa thượng, giờ ngón tay hung hăng chọc vào trán của hắn.

Xích diện hòa thượng yên lặng, một hồi sau mới nói: “Trộm nhiều, sẽ bị truy nã...”

“Đó là người, ta sẽ không bị!” Diệp Bạc Tâm nói xong, quay lưng lại, nhìn đường xá phồn hoa ngoài lan can — hôm nay đại hòa thượng mời nàng lên trà lâu, lần đầu tiên không phải ngồi nóc nhà, nàng cảm thấy toàn thân có chút không thoải mái.

“Vậy lỡ như vạn nhất, vạn nhất cô nương cũng bị truy nã?”

“Hừ – a —” Diệp Bạc Tâm cười hai tiếng, thuận miệng đáp: “Nếu như ta bị truy nã, thì cứ chạy trốn thôi... nói không chừng, ngày nào đó vừa mới ngủ dậy đã bị đánh chết.”

“Chết rồi thì sao còn ngủ được?” Đại hòa thượng khó hiểu.

“A... cũng đúng!” Diệp Bạc Tâm thoải mái trả lời, thật giống như nói đùa: “Vậy thì vĩnh viễn đừng tỉnh. Nói không chừng... ngày nào đó đang ngủ bị đánh chết, hà hà!”

Bên ngoài lan can, đường phố âm ỉ, cổ kiệu của người giàu nhón nha nhón nháo lui tới, Diệp Bạc Tâm nhìn nhìn, dưới ánh mặt trời có chút ngẩn ngơ.

Nàng cười, nhưng khóe miệng có chút cứng ngắc.

Đúng lúc này, một đội ngũ đón dâu đi ngang qua, người đi đầu là tân lang khí thế bừng bừng, tràn ngập tinh thần, phía sau là đội ngũ sáo trống, hợp sướng.

Bước đi của bọn họ vững vàng, có lẽ đều là người luyện công.

“Thật náo nhiệt a.” Diệp Bạc Tâm vô ý kêu lên.

“Đây là con gái tri châu gả đi!” Từ từ có nhiều người đi ra lan can, tranh nhau xem náo nhiệt.

“Cô gia của đại lão gia quả thật rất có tiếng tăm!” Có người nói.

“A... vậy người nói một chút đi?” Có người hỏi.

“Nghe nói là thiếu hiệp phái Võ Đang!”

“Tại sao lại có quan hệ với nhân sĩ giang hồ rồi hả?”

“Tiểu thư Tri Châu sức khỏe yếu ớt, trước đây bị đưa lên phái Nga Mi luyện võ...”

...

Mọi người đang nói chuyện phiếm, Diệp Bạc Tâm nghe câu được câu không, tiện thể gờ tay, trộm một chút tiền bạc.

Đang bận chính sự, đột nhiên nghe thấy tiếng xích diện hòa thượng ở phía sau: “Nếu như cô là Nga Mi, ta là Võ Đang thì tốt rồi.”

Diệp Bạc Tâm sửng sốt, nàng quay về chỗ cũ, chợt nghĩ ra gì đó, nhưng không dám tin tưởng thâm ý đó.

Nàng thu tay, nhìn về phía hòa thượng: “Tốt cái gì mà tốt, ta không muốn làm lão sư thái, haha! Còn người là đại hòa thượng, sao có thể chạy tới đạo môn!”

Vừa cười vừa lắc đầu.

Việc này coi như xong.

Hai người tách ra ở trà lâu, hòa thượng rời đi, còn Diệp Bạc Tâm đi theo đám đông đến Tri Châu.

Giăng đèn kết hoa, Võ Đang Nga Mi hai đại chính phái không thiếu cao thủ.

Nhưng nàng không sợ, quan sát một hồi, nàng thần không biết quỷ không hay tiến vào Tri Châu.

Nhìn tới một nữ đệ tử phái Nga Mi dáng người gầy giống nàng, thế là Diệp Bạc Tâm đi theo nàng ta tới chỗ hậu viên vắng vẻ, nàng mạnh mẽ hạ thủ, dùng thuốc hôn mê nàng ta.

Diệp Bạc Tâm nhanh tay thay đổi trang phục của nàng và nữ đệ tử kia.

Sa y của phái Nga Mi mềm nhẹ, màu sắc lại đẹp, buộc dây lưng càng khiến người trở nên linh hoạt. Diệp Bạc Tâm là nữ nhân, khi mặc đồ lên người cũng khó tránh khỏi cảm xúc quyến luyến, nhất thời không nỡ cởi ra.

“Nếu như cô là Nga Mi, ta là Võ Đang, vậy thì tốt rồi...” Bên tai nàng vang lên lời nói của xích diện hòa thượng, trái tim nàng cũng mềm mại theo, cuối cùng đành thở dài một tiếng.

“Hồng sư muội, sao muội lại ở chỗ này?” Sau khi nghe thấy tiếng nam nhân, nàng thiếu chút nữa toát mồ hôi lạnh.

Là... gọi nàng sao? Cũng chính là nữ đệ tử bị hôn mê trong núi giả?

Giọng nói nam nhân này dường như đã nghe thấy ở đâu, ánh mắt chợt lóe lên, Diệp Bạc Tâm nghĩ thầm, thay vì suy nghĩ chẳng bằng tìm cách ứng phó hẩn.

Nàng liền xoay người cúi đầu, nhẹ nhàng hành lễ: “Ta không phải Hồng sư tỷ, vị sư huynh này nhận nhầm người rồi.”

Ánh mắt đánh giá nửa người nam nhân: Áo xanh, cầm kiếm, có lẽ là đệ tử Võ Đang.

Tốt nhất là không nên vướng vào nhân sĩ chính phái, quần áo mới vào tay đã phải cởi ra, Diệp Bạc Tâm nghĩ thầm, nàng không ngẩng đầu, đi ngang qua người nam nhân.

Nam tử chậm rãi giơ tay, cản nàng lại.

“Đại nga lương sơn tương đối khai, tiểu nga dĩ lệ trung nga lai.”

Hẩn không đầu không đuôi đọc hai câu thơ, giọng nói rất cuốn hút.

Diệp Bạc Tâm không phải đại hòa thượng, nàng chỉ không biết trong hồ lô của nam nhân này chứa cái gì.

Suy nghĩ một hồi, nàng liền ngẩng đầu lên.

“Tam nga tú sắc giáp thiên hạ, hà tu thiệp hải tâm bồng lai.” Nam tử lại đọc thêm hai câu, chữ “lai” vừa phát ra, ánh mắt hẩn đối diện với ánh mắt nàng.

Là hẩn!

Chính là tên sát thủ u ám kia, không ngờ hẩn lại là người của Võ Đang!

Trong lòng Diệp Bạc Tâm không tránh khỏi hoảng hốt, rồi tỉnh rồi mù, không ngừng nhắc nhở: Không sao không sao, ngày đó nàng dịch dung, hẩn sẽ không nhận ra nàng đâu.

“Cứ nghĩ cô chỉ thích trộm tiền, không ngờ còn thích trộm y phục.” Nam tử nhìn nàng chằm chằm, sắc mặt lạnh lùng nói.

Cái gì?!

Dịch dung rồi hẩn vẫn nhận ra sao?

Chỉ sợ là giả, hẩn muốn thăm dò nàng...

“Vị sư huynh này, huynh đang nói cái gì, thật là... thật là không hiểu.” Diệp Bạc Tâm đứng bên cạnh cười lắc đầu, phải giả vờ vô tội như thế nào đây?

Nàng nhớ tới đại hòa thượng, mỗi lần hẩn vò đầu đều khiến lòng nàng mềm mại, cùng với nhức đầu.

“Tâm quyết đơn giản nhất của Nga Mi cô cũng không biết, còn muốn che giấu ai chứ?” Nam tử vẫn nhìn nàng chằm chằm như cũ, vẻ mặt lạnh lùng làm tăng thêm ba phần khí thế tiên nhân cho hẩn.

Hẩn nhìn nàng thật lâu mới nói, “Ta nhớ rõ ánh mắt này.”

Không ngờ, chủ nhân ánh mắt này đã khôi phục diện mạo, lại mặc váy lụa mỏng, có điều khí chất của nàng hoàn toàn khác với đệ tử Nga Mi.

Bộ dạng giống như tiên tử, nhưng đôi mắt lại là của nữ ma đầu, nếu nàng thi triển khinh công, sẽ khiến mọi người một phen kinh động...

Nam tử nghĩ vậy, yên lặng nở nụ cười.

Diệp Bạc Tâm không biết trong lòng hẩn nghĩ gì, chỉ thấy hẩn nhếch khóe miệng, nghĩ thầm, không được rồi, nàng sợ đến mức run rẩy rồi.

“Đệ tử Nga Mi đều là nữ trung hào kiệt, y phục không nhiễm bụi trần, há để người trộm gà trộm chó như cô mặc?” Trên người hẩn khôi phục vẻ lạnh lùng, giọng nói chậm chọc rất rõ ràng.

“Hạng người trộm gà trộm chó như ta thì thế nào!” Nàng không biết mình làm đạo tặc thì có gì không tốt, nàng hận nhất chính là biểu hiện khinh thường của nhân sĩ chính nghĩa. Đại hòa thượng chưa từng nói nàng như vậy, nàng là đạo tặc hẩn cũng là đạo tặc, bọn họ trộm gà trộm chó cũng là cùng nhau vui vẻ trộm...

Đang suy nghĩ, một kiếm đâm tới, giống như kéo lại hồn phách của nàng.

Diệp Bạc Tâm tránh một kiếm, bỗng nhiên trước mắt tối sầm, cái gì cũng không thấy.

“Ừ —” Nam tử nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, giấu nàng vào núi giả — thiên đạo tuần hoàn, nàng và Hồng sư muội kia hôn mê cùng một chỗ.

Xong chuyện, nghe thấy tiếng gọi: “Đại sư huynh —”

“Đại sư huynh, huynh ở đây à, có tìm thấy Hồng sư muội phái Nga Mi không? Sư thái tìm nàng khắp nơi nhưng không thấy.”

“Hồng sư muội?” Nam tử nhếch môi, giọng điệu lãnh đạm: “Chưa từng gặp, trong viện này chỉ có một mình ta.”

P/s: Bơ: tự dưng muốn ship cặp đại sư huynh với Diệp Bạc Tâm quá. Bữa giờ bận quá giờ mới quay lại edit ~ ngại ~

7. Chương 6

Editor: Bơ

Nửa năm rồi Diệp Bạc Tâm không ra ngoài đi trộm.

Lần trước sau khi nàng choáng váng ngất đi, mãi một lúc lâu sau mới tỉnh dậy, mơ mơ màng màng đứng lên: “Hòa thượng?”

Lời vừa ra khỏi miệng, liền tự mắng chính mình: Tại sao trong lúc bản thân gặp nguy hiểm, lại bất tri bất giác nhớ tới đại hòa thượng chứ.

Trước mắt đột nhiên sáng lên, sau đó cả người lạnh toát: Thiếu niên Võ Đang võ công cao cường kia, đang một tay cầm kiếm lẳng lặng chỉ về phía nàng.

Mũi kiếm lạnh lạnh không ánh sáng, nhưng như thể có cổ khí thể vô hình đè áp người ta.

Đây là một thanh kiếm tốt a —

Trong lòng Diệp Bạc Tâm cảm thán một câu, sau đó lại thở dài: Nếu có thể trộm từ trong tay hắn ra, khẳng định bán được giá trị liên thành, tiền lời đếm không xuể...

Nhưng một giây sau, nàng không dám nghĩ nữa. Bởi vì thiếu hiệp cầm kiếm chỉ vào nàng, lãnh đạm nói: “Nếu có thể hối cải thay đổi bản tính, không làm chuyện trộm gà trộm chó nữa, ta sẽ tha cho ngươi một mạng.”

“Đại hiệp tha mạng, tha mạng, tiểu nhân không dám không dám, về sau cũng không dám nữa.” Nàng vội vàng trả lời, mạnh mẽ lắc đầu — đồng ý với hắn để thoát thân trước đã.

Kết quả bi thương là không thoát thân được.

Mỗi tối khi nàng đang bò lên nóc nhà, chuẩn bị vào phòng, mọi việc thuận lợi chỉ cần cướp nữa là xong, thì luôn luôn có một thanh kiếm không sớm không muộn xuất hiện ngay lập tức.

Hoặc là sau lưng, hoặc là trước mặt, hoặc là trái phải, luôn luôn có một thanh kiếm lẳng lặng không tiếng động ngăn chặn trước mặt, kề trên cổ nàng, một mảnh lạnh buốt.

Thiếu hiệp xinh đẹp này, quả thực muốn ép nàng vào đường cùng a!!

Nàng không dám trộm, không thể không giải nghệ nửa năm — nói cũng kì quái, chỉ cần nàng không trộm cắp, thiếu hiệp Võ Đang kia sẽ không xuất hiện nữa.

“Đại hòa thượng, ta bị chặt tài nguyên, sắp không sống nổi nữa rồi.” Đại hòa thượng mời Diệp Bạc Tâm đi ăn, nàng vừa ăn cơm vừa than thở.

Xích diện hòa thượng gãi đầu, nghiêm túc suy nghĩ nửa ngày, mới vui vẻ nói: “Ha ha, nữ thí chủ đừng lo, bản tăng nuôi cô.”

Hắn vẫn cười ngây ngô với nàng, vết sẹo đỏ trên mặt hắn quả thực xấu xí không nhìn nổi.

Xấu muốn chết!

Diệp Bạc Tâm nghĩ thầm như vậy, sau đó xoay người sang một bên, đưa lưng về phía tầm mắt xích diện hòa thượng.

Sau đó đại hòa thượng không nói lời nào, nàng không nhìn được quay người lại, đập tay lên bàn: “Đại hòa thượng, ta sắp nghèo chết!”

“Ha ha đây là chỗ nào, không phải vẫn tốt sao?” Xích diện hòa thượng vẫn cười ngây ngô.

Người nghĩ rằng cứ có rượu có thịt ăn là tốt à!

Trong lòng nàng liền mắng hắn một câu, nghĩ tới: Ngốc hòa thượng này dường như chỉ biết ăn thịt uống rượu, những thứ khác có lẽ chưa từng ném thử, ví dụ như đốt đàn nấu hạc, hái hoa...

Nghĩ đến việc hắn luôn phủ nhận bản thân không phải hoa hòa thượng (*hòa thượng phá giới), không hiểu sao Diệp Bạc Tâm lại thấy vui vẻ.

Trên môi hiện ý cười, sau đó ai oán nói: “Đại hòa thượng, ta buồn chán sắp chết rồi.”

Xích diện hòa thượng vừa nghe xong, hai tay tạo thành chữ thập nghiêm túc cúi người chào: “Bản tăng bồi nữ thí chủ đi chơi.”

“Ài –”

“Nữ thí chủ làm sao vậy?”

“Ta, càng buồn chán hơn rồi...”

“Bản tăng... bản tăng nên làm cái gì bây giờ?” Khuôn mặt hòa thượng nóng vội, hắn cảm thấy trong lòng xuất hiện một loại cảm giác khổ sở.

Nói đến đây, ánh mắt Diệp Bạc Tâm xoay chuyển, đột nhiên ngồi thẳng người, tinh thần vô cùng hưng phấn giống như biến thành người khác: “Thật ra —” Nàng dừng một chút, thấp giọng nói: “Có một cửa hàng...”

Đại hòa thượng lập tức phản ứng, hắn hiểu được ý nàng nên trợn lớn hai mắt: “Thí chủ cô —”

“Đừng lo.” Nàng giơ tay lên, mắt liếc xung quanh: “Võ Đang kia, hắn không theo dõi ta nữa rồi.”

Hơn nửa năm, người ta đường đường là nhân sĩ chính phái, nào có rãnh rỗi chơi đùa với mình.

Hơn nữa, danh môn chính phái càng có tiếng càng thích làm màu, sau này hầu như đều là sấm lớn mưa nhỏ.

“Nữ thí chủ, chẳng phải chúng ta đã gác chậu rửa tay sao?” Về mặt đại hòa thượng khó hiểu.

“Ừ, cái tà quy chính.” Diệp Bạc Tâm gật đầu: “Nhưng bây giờ rửa tay rồi.”

“Phụ hào thiên hạ Chu Vạn, ngân phiếu tính bằng vạn lượng hoàng kim, ngươi không động tâm chút nào sao?” Nàng như mở cờ trong bụng, càng lúc càng không nhìn được khuyên nhủ xích diện hòa thượng: “Đại hòa thượng, ngươi giúp ta lên vào, sau khi xong chuyện, ta tám người hai.”

Nàng cầm chiếc đuă trong tay, gõ gõ cánh tay hắn.

“Bản tăng đã quay lại chính đạo, sẽ không đi trộm cướp nữa.” Ngoài dự đoán của Diệp Bạc Tâm, đại hòa thượng lúc này không khác gì Phật, không chút động tâm. Hắn vãi lạy, sau đó bổ sung thêm: “Bản tăng cũng không còn ngứa tay nữa.”

“Ta ngứa à!” Diệp Bạc Tâm quăng chiếc đuă lên bàn.

Hòa thượng im lặng.

Nàng hừ một tiếng đứng lên, ngẩng đầu hỏi: “Không chịu giúp ta đúng không?”

Nàng chỉ nhìn chăm chăm đỉnh đầu trọc lóc của hòa thượng, không nghe thấy hắn trả lời.

“Người có đi hay không?!”

“...”

“Được, được lắm, người sợ nếu như sẩy tay sẽ chết đúng không?” Nàng thật sự muốn giơ tay ra, chọc vào vết sẹo của hắn, cắn răng nói tiếp: “Được, người không đi! Ta đi, ta chết, nếu ta chết mà người còn sống, đừng quên hàng năm đến trước mộ ta...” Nói tới khúc này, Diệp Bạc Tâm dừng lại thở hổn hển — cho dù thở dốc hển, nàng cũng không ngại, oán hận nói thêm câu nữa: “Không cần thắp hương, đốt cho ta nhiều tiền một chút.”

Suy nghĩ một hồi, bổ sung tiếp: “Tốt nhất là đốt đồng vàng, tiền giấy cũng phải nhiều.”

Hòa thượng nghe nàng nói vậy, sắc mặt càng ngày càng đỏ, cúi đầu thấp giọng: “Nữ thí chủ, bần tăng sẽ không để cô đi...” Hắn muốn nói “Đi tìm chết”, lại cảm thấy đây là điềm xấu hơn nữa ý tứ cũng kì lạ, đành sửa thành: “Bần tăng nguyện ý cùng nữ...”

Hắn muốn nói “nguyện ý cùng nữ thí chủ đồng sinh cộng tử”, nhưng cảm thấy quá kì quái.

Suy nghĩ thật lâu, rốt cuộc hắn cũng biết nên thổ lộ như thế nào rồi.

Hắn nói: “Bần tăng... cực kì để ý nữ thí chủ.”

Nói chung là đồng ý đi cùng với nàng.

8. Chương 7

Editor: Bơ

Nàng đắc thủ, Diệp Bạc Tâm nàng làm được rồi!!!

Từ khi hành động cho đến lúc sự việc sắp thành công, trái tim của nàng vẫn luôn đập thành thịch. Cho dù là sau đó, bàn tay cầm tiền vẫn không ngừng run rẩy — sau này nàng không còn là tiểu tặc trộm gà trộm chó nữa, nàng đã trộm được phú gia giàu có nhất thành, trộm được hơn ngàn vạn lượng, Diệp Bạc Tâm nàng rốt cuộc cũng trở thành đạo tặc rồi!

“Nữ thí chủ...” Xích diện hòa thượng nhìn thấy nàng hưng phấn như vậy, không đành lòng nói: Hắn có cảm giác không khí nơi này vô cùng kì quái, ngày xưa hắn trộm tiểu hộ gia như Chu phủ còn phòng bị rất chặt chẽ...

Suy nghĩ, hắn vẫn quyết định nói ra: “Nữ thí chủ bần tăng cảm thấy —”

“Đại hòa thượng, chúng ta không cần phải lo tuổi già nữa rồi!” Vừa mới nói được một nửa liền bị Diệp Bạc Tâm ngắt lời, nàng nhảy nhót xoay người lại, hai mắt đều hiện lên hình ngân phiếu.

Hòa thượng vốn định nói tiếp, nhưng nghe thấy nàng nói “chúng ta”, không hiểu vì sao trong lòng chảy qua một dòng nước ấm, sau đó liền quên mất định nói cái gì.

Chúng ta, nàng nói chúng ta...

Xích diện hòa thượng không cầm tiền nhưng bàn tay cũng rất căng thẳng, hai mắt phát ra ánh sáng mừng rỡ!

“Cẩn thận!”

“Cẩn thận!”

Cũng không biết là ai mở miệng trước, hoặc là cả hai người đều đồng thời mở miệng, hét lớn một tiếng: “Cẩn thận —”

Sau tiếng hô đó, trái tim liền nhỏ lại, hai người bọn họ bị bao vây rồi.

Đông, tây, nam, bắc đều là cao thủ — cho dù cao thủ chỉ đứng bất động thôi, cũng tỏa ra cỗ khí uy bức người ta.

Diệp Bạc Tâm để ý thấy phía nam có một người “quen” — chuôi kiếm này, mũi kiếm khiến nàng vừa hận vừa sợ.

“Mỗi từng nói, nếu như cô nương tái phạm nhất định sẽ không tha.”

Bộ dạng đẹp trai như vậy nhưng giọng nói lại lạnh lùng muốn chết, hơn nữa năm rồi hắn vẫn không chịu buông tha cho nàng!

Nàng không muốn chết ở chỗ này a, nàng sợ chết, không muốn chết, ngàn vạn lần không muốn chết...

Diệp Bạc Tâm đang suy nghĩ, đột nhiên bàn tay bị kéo, cả người rơi vào lòng ngực ấm áp của đại hòa thượng, hắn đang che chở cho nàng.

Sự hoảng sợ vì thấy cái chết trước mặt lập tức biến mất.

Nàng ở trong lòng đại hòa thượng, ngẩng đầu lên, sợ cái quái gì cùng lắm thì rơi đầu thôi.

Thế nhưng mở miệng ra lại nói lời trái lòng: “Đại hòa thượng, người kéo ta làm cái gì, nếu không thì ta đã bỏ chạy rồi. Tâm địa người thật xấu xa, định kéo ta ở lại — chết chung với người à.”

“Cho dù bản tăng có chết cũng không để nữ thí chủ chết.” Xích diện hòa thượng cho rằng nàng nói thật, gần từng tiếng giống như lời hứa.

Nàng nghĩ tiếp “Như thế là tốt rồi”, nhưng nói không lên lời, chủ động giơ tay ra nắm tay đại hòa thượng.

Đáng chết, người khác bộ dạng cường tráng, bàn tay cũng không to như vậy, căn bản là nàng không nắm được.

Vì thế năm ngón tay của xích diện hòa thượng bao bọc lấy bàn tay Diệp Bạc Tâm.

“Có cơ hội thì chạy đi.” Đáng chết, không biết tên hòa thượng này điểm huyết nàng từ lúc nào, vì thế trước mặt tối sầm.

Chỉ nghe loáng thoáng vài tiếng.

“Vân Lăng, người muốn... người vậy mà lại phản bội chúng ta giúp đỡ cho kẻ trộm.”

“Vân Lăng, người cho rằng dựa vào một mình người, có thể đánh thắng ba người chúng ta sao?”

“Vân Lăng, không ngờ người lại luyện thành...”

Vì sao chỉ gọi một mình “Vân Lăng”? Nàng chưa bao giờ nghe qua tên người này?

Hòa thượng?

“Hòa thượng?” Diệp Bạc Tâm đột ngột tỉnh dậy, đây là câu đầu tiên nàng nói.

“Ta chỉ cứu một mình cô ra ngoài.”

Nghe được giọng nói lãnh đạm, đôi mắt đối diện ánh mắt thâm trầm của hắn, Diệp Bạc Tâm ngẩn người rất lâu, sau đó xác định bản thân không phải đang mơ, nàng đang ở trong lòng “kẻ thù” thiếu hiệp Võ Đang.

Có điều cho dù được hắn ôm như vậy trong lòng nàng vẫn thấy lạnh lẽo..., không được ấm áp như cái ôm của đại hòa thượng.

Nóng a nóng a, lửa lòng nàng bùng cháy, cảm thấy bản thân vô cùng kiên định và quyết tâm.

“Hòa thượng đâu?” Nàng nhìn khuôn mặt tuấn tú vô song, ngũ quan hoàn mỹ đến mức khiến người ta ganh tị, nhưng trong đầu nàng hiện lên vết sẹo hồng đáng sợ trên mặt xích diện hòa thượng.

Khuôn mặt tuấn mỹ đến đâu, cũng không phải khuôn mặt nàng muốn nhìn thấy.

Diệp Bạc Tâm vội vàng hỏi: “Hòa thượng đâu?”

Hòa thượng đâu? Hắn đang ở đâu?

9. Chương 8

Editor: Bơ

Đôi mắt lạnh lùng của Vân Lăng hiện lên một tia chua xót, sau đó nhanh chóng khôi phục bình thường.

Hắn cứu nàng hai lần, khi nào tỉnh dậy câu đầu tiên của nàng cũng là “Hòa thượng đâu?”

Hắn cúi đầu, thấy Diệp Bạc Tâm trong run rẩy trong lòng mình, khuôn mặt trắng bệch, vẻ mặt tràn đầy sợ hãi.

“Ở trong lòng ta, cô còn lo lắng sợ hãi như vậy ư?”

“Ta không lo lắng bất an về người, là hòa thượng của ta.” Ánh mắt nàng vòng qua Vân Lăng hướng về nơi xa, giọng nói thì thào.

“Hòa thượng kia.” Vân Lăng do dự chốc lát: “Không phải đối thủ của ba người. Lấy thực lực của ta chỉ có thể cứu cô ra, giờ này hắn ở trong, lạnh ít dữ nhiều...”

Hắn đang nói, liền thấy người trong lòng vùng vẫy. Vân Lăng hơi buông lỏng tay, Diệp Bạc Tâm liền thoát khỏi ngực hắn.

Nàng chạy như bay đến chỗ xích điện hòa thượng đang bị giam giữ.

Vân Lăng muốn đuổi theo, nhưng đi được vài bước, bước chân dừng lại.

Mặc kệ nàng vậy!

Diệp Bạc Tâm hai chân không chạm đất bay qua, gió rít gào hai bên lỗ tai nàng, trái tim nàng cũng vội vàng như gió, nóng nảy như lửa.

Cảm thấy có một cổ khí từ lồng ngực dâng lên, dừng lại ngay cổ họng, khiến nàng không thể hô hấp.

Khắp nơi không người, chỉ có xích điện hòa thượng nằm trong vũng máu.

Diệp Bạc Tâm không kìm chế được lập tức “Oẹ” một tiếng, phun ra một bùm máu lớn.

Không để ý bản thân sẽ bị dính bẩn, bước vào vũng máu đen kìa.

Khuôn mặt đại hòa thượng đầy máu, không thể nào nhận ra đó là khuôn mặt của hắn nữa.

“Đại hòa thượng ngốc, hòa thượng ngốc, hòa thượng ngốc...” Nàng quỳ gối bên cạnh, ôm đầu hắn, dùng tất cả từ ngữ của bản thân để mắng hắn, mắng đến bản thân bật khóc: “Hu hu hu hu, chàng không được phép chết, chàng đứng lên cho ta! Có nghe hay không? Còn nữa, nếu chàng mạnh khỏe, sau đó hoàn tục...”

Diệp Bạc Tâm ngồi lải nhải, chợt nghe thấy giọng nói nam nhân yếu ớt: “Bần tăng... đã sắp chết... nữ thí chủ... vẫn còn yêu cầu... nhiều như vậy...”

“Ai nói chàng sắp chết! Chàng sẽ không chết!”

“Ừm... bần tăng... sẽ không chết...” Vẻ mặt xích điện hòa thượng toàn máu, khi hắn cố gắng nở nụ cười càng khiến hắn trông hung dữ: “Nữ thí chủ... vì sao... muốn bần tăng hoàn tục?”

“Chàng phải hoàn tục mới có thể cưới ta được!” Nàng nói không chút do dự.

“Nàng thông minh, xinh đẹp, trên đời này có hàng vạn nam nhân muốn lấy nữ thí chủ...” Thời điểm nói những lời này, xích diện hòa thượng đột nhiên cảm thấy khó khăn quá, cơn đau này không khác gì những vết thương trên người hắn.

Hắn cười cười, duy trì hơi thở của chính mình: “Xá lợi phất, bất khả dĩ thiếu thiện căn phúc đức nhân duyên, đắc sinh bỉ quốc. Xá lợi phất, nhược hữu thiện nam tử, thiện nữ tử, văn thuyết a di đà phật, chấp trì danh hào. Nhược nhất nhật, nhược nhị nhật, nhược tam nhật, nhược tứ nhật, nhược ngũ nhật, nhược lục nhật...”

(*kinh phật Bơ xin miễn dịch)

Đây chính là bài phật pháp sư phụ hắn đọc khi hắn xuất gia, hôm nay phá lệ đọc một lần.

Diệp Bạc Tâm hai mắt đầm lệ, trái tim như bị đao cắt.

Một bóng dáng đứng bất động, đứng ở chỗ hai người không nhìn thấy.

p/s: t thích Vân Lăng, cũng may anh xuất hiện trễ, xuất hiện sớm là bỏ edit bộ này luôn rồi:v

10. Chương 9: (hoàn)

Editor: Bơ

Đây là một gian phòng trong ngôi miếu nhỏ.

Trong miếu không có bồ tát, nhưng có hai người Diệp Bạc Tâm và hòa thượng.

Hiện tại, không nên gọi hắn là “hòa thượng” nữa rồi.

Vân Lăng sau đó cứu hắn, hắn liền hoàn tục.

Vì sao lại hoàn tục ư?

Bởi vì hắn muốn lấy Diệp Bạc Tâm.

Căn phòng treo lụa đỏ, trên cửa dán chữ hỉ, ngay cả màn cửa cũng đỏ thẫm, ánh nến đỏ, đây chính là đêm tân hôn của bọn họ.

Tân lang mặc trường bào mới tinh, khuôn mặt tỏa sáng, vết sẹo bên nửa khuôn mặt cũng không đáng sợ nữa.

Diệp Bạc Tâm nhìn hắn chăm chú, đúng là càng thấy càng thích, đột ngột giơ tay ra, che khuất nửa gương mặt hắn, miệng cười khen: “Lang quân nhà ta, che đi nửa khuôn mặt, cũng coi như chàng trai tuấn tú!”

Xích diện hòa thượng nở nụ cười, sau đó xấu hổ cúi thấp đầu – bởi vì hắn biết cuộc đời bản thân, mãi mãi không đạt được hai chữ “tuấn tú”.

Khóe miệng hắn đang nở nụ cười, nhanh chóng nhìn thấy nương tử nhà mình trở mặt, bàn tay đang che nửa khuôn mặt hắn lập tức nhéo má hắn.

Nàng oán hận trợn mắt: “Khi đó đọc cái kinh phật rách nát gì thế, chàng muốn chết!”

Không phải a! Kinh phật là có thật, hắn nhớ rõ khi xuất gia sư phụ đọc cái này.

“Ta nhớ rõ là có...” Hắn muốn giải thích, gãi gãi cái đầu đã bắt đầu mọc tóc, nhưng thật sự không nhớ ra kinh phật kia có đúng hay không.

“Chàng chỉ là hòa thượng giả!” Nàng chỉ vào mũi hắn nói.

“Ha ha.” Xích diện hòa thượng cười cười, hòa thượng giả thì hòa thượng giả, dù sao hắn cũng hoàn tục lấy vợ rồi!

Hắn cười ngây ngô một lúc lâu, cảm thấy có nên khen thưởng nương tử nhà mình một phen hay không, trước kia trên giang hồ coi như là đạo tặc số một số hai — mặc dù không thể thành công, nàng cũng từng trộm nhiều nhà giàu khác.

Nhưng suy nghĩ lại, không đúng! Hắn so với nàng càng trộm được nhiều hơn, hắn trộm được trái tim nàng.

Tốt nhất là không nên nói nhiều, miễn cho nương tử không vui, hài lòng vui vẻ cười ha ha là được rồi.

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-thuong-mat-do>